Ч. 73 Четвер 2 (14) цьвітня 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цїлий рік зр.	2·40
на пів року „	1·20
на чверть року „	—·60
місячно . . „	—·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік зр.	5·40
на пів року „	2·70
на чверть року „	1·35
місячно . . „	—·75

Поодиноке число 3 кр.

У Є. Ексц. П. Намістника.

Вчера,ві второк перед полуднем приймав Є. Ексц. п. Намістник ґр. Лев Пініньский в сали палати намістниківскої представленя властий і репрезентаций. Насамперед представляли ся свому шефови урядники ц. к. Намістництва під проводом віцепрезидента Намістництва п. І. Лїдля, котрий в своїй привітній промові до Є. Ексц. п. Намістника зазначив, що задачею урядників полїтичних єсть праця для добра держави і краю, праця неутомима і розважна в средствах, котра повинна бути оперта на глубокім розуміню і відчуваню потреб нашої суспільности і условий єї розвою. Бесїдник завіряв п. Намістника, що урядники з напруженєм веїх сил і зі щирою охотою будуть працювати, щоби Є. Ексцеленциї улекшити єго трудну задачу і відповісти єго ожиданям і воли на добро держави і краю.

На ту промову відповів Є. Ексц. п. Намістник довшою бесїдою, в котрій зазначив насамперед, що з причини сьвят уважав за відповідне відложити до сего дня офіцияльне принятє, хоч вже від кількох днів обняв урядованє. Відтак дякуючи п. віцепрезидентови за єго привітні слова зазначив, що знає єго совістність в сповнюваню обовязків, єго честний характер і досьвід і знанє законів, має повне довірє до него і єсть переконаний, що він буде підпирати єго ревно в сповнюваню єго трудних обовязків. О ту поміч і спільне дїланє просив п. Намістник головно також і шефів департаменту, причім зазначив, що буде старати ся о то, щоби були з ним в як найтїснїйшім контактї а в тій цїли видасть зарядженя, котрі то улекшать.

Дальше сказав п. Намістник, що уряд адміністрацийний єсть для него новою річию, але він не був нїколи рівнодушним для потреб стану урядничого і старав ся по змозї підпирати оправдані бажаня урядників, а за такі уважає дуже важну справу реґуляциї платнї. Специяльно же устрій наших властий адміністрацийних вимагає реформ. З тої причини — казав п. Намістник — я вдячний мому попередникови кн. Санґушцї, що він в своїй працьовитій промові зазначив конечну потребу зміни орґанїзациї властий адміністрацийних в цїли помноженя сил і значного поправленя условий авансу. Акция в тім напрямі єсть вже приготовлена і она буде одною з перших єго задач. Не маючи рутини в новім заводї, казав п. Намістник, що буде старати ся надробити то пильностию; просив длятого о пильність і працьовитість та заповів згори, що буде трохи вимагаючим, але при тім і зглядним та дбалим про інтереси урядників і їх родин. Наконець сказав п. Намістник:

Яко конечний обовязок урядників адміністрацийних уважаю удержанє сили і поваги правительства в інтересї права, ладу суспільного і для загального пожитку. При необхідній енерґії в поступованю треба однакож вистерігати ся неоправданої шорсткости, треба стреміти в рівній мірі до удержаня поваги і сили правительства, як і до позисканя собі довіря горожан люблячих щиро свій край. Дух правдиво горожаньский, печаливість о добро всїх верств людности, сполучене з рішучостию і енерґією, повинні характеризувати власти адміністрацийні. Я переконаний, що Ви, Панове вповнї подїляєте ті мої погляди. Стремім же спільно до того ідеалу а коли Бог додасть нам сил, то праця наша вийде на пожиток держави і краю.

Опісля приймав п. Намістник краєву Раду шкільну, іменем котрої промавляв віцепрезидент др. М. Бобжиньский зазначаючи, що в особі п. Намістника буде президент краєвої Ради шкільної, котрий буде правити єї нарадами не лиш з повним почутєм їх доносимости і ваги, не лиш з правдивим внутрішним замилуванєм але й з глубоким знанєм предмету. — П. Намістник відповів на то, що справами шкільними займав ся дуже радо хоч в иншім напрямі а то зі взгляду на єго дотеперішне професорске званє, отже й тепер будуть єго справи шкільні інтересувати; він рад з того, що управа краєвої Ради шкільної спочиває в руках знаменитого мужа, котрого здібности, глубоке знанє і характер всї рівно цїнять а котрого п. Намістник зачисляв завсїгди до своїх найщирійших приятелїв. Та дружба ще лиш скріпить ся а спільна праця, оперта на тій основі буде тим успішнїйша.

Дальше принимав п. Намістник Впреосьв. Архієп. Моравского з еписк. Вебером і членами лат. капітули і репрезентантів лат. монастирів; Впреосьв. Архієп. Ісаковича; о. мітрата Анд. Білецкого з гр. кат. капітулою; о. Шептицкого, ігумена львівского монастиря Василиянів; команданта корпуса ґен. Шуленбурґа з ґенералїцией, а відтак президента висшого суду краєвого др. Алекс. Тхоржницкого враз з віцепрезидентом Дилевским, президентом суду краєвого Бавхом і віцепрезидентами Зубрицким та Жмінковским і др. Промову до п. Намістника виголосив др. Тхоржницкий іменем независимих судиїв і членів прокураториї державної.

Урядники краєв. Дирекциї скарбу пред-

---

15)

Мамин син.

(Повість з німецкого — Артура Цаппа.)

(Дальше).

XIII.

Кароль дуже здивував ся, коли застав двері від сїний отворені. Як раз коли ввійшов, вийшла мати зі спальнї. Она знаками наказувала єму, що отець спить і щоби він тихо ішов.

— Як ти увійшов? — шепнула.

— Двері були отворені.

— Так? Може бути, що я їх добре не замкнула, як прийшла зі склепику — відповіла, не придаючи тій обставині більшого значіня. Она повела пасерба до комнати.

— Що там чувати коло тебе? — спитала приязно, хоч в души все ще трохи гнївала ся на него за єго вчерашні пристрастні слова.

На лици Кароля появило ся немов яке заклопотанє і він спустив очи перед нею. Але лише на коротеньку хвилю, відтак знов поглянув на неї щирими, молячими очима і простягнув їй руку.

— Мамо — сказав, зупиняючись в зворушеню — я прийшов.... хотів.... я не мав спокою. Не сердьте ся, що я вчера був такий дивний. Те було зле з моєї сторони, я бачу. З родичами так не говорить ся. Родичі все родичами. Тож не гнївайте ся мамо, люба мамо!

Она зараз вхопила єго щиро за руку а з єї очий ясніла доброта і лагідність.

— Ах, Боже — відповіла, оправдуючи пасерба сама перед собою — таж я знаю, що ти так не гадав. Як кого журба гнете, то легко стратить голову і тоді не важить кождого слова. Кілько тобі треба?

Він рішучо заперечив головою.

— Лишіть, мамо! Я инакше надумав ся. Тато правду казали. Я вже дорослий чоловік і не маю нїякого права до їх помочи. Мужчина повинен сам собі помагати. І взагалї то таки ризико в такім інтересї, хочби то чоловік собі й як добре представляв. А я не мігби собі потім дарувати, як би інтерес не удав ся. Нї, нї, мамо, дайте спокій!

В души она властиво тїшила ся, що він не хотїв помочи, але все таки рада би була щось для него зробити.

— Ходи — сказала і потягнула єго до софи, та мимо єго опору посадила єго там. Відтак сїла коло него і знов стиснула єго руку.

— Ти все був добрий хлопець, Кароль — відозвала ся — і ми все годили ся, тай тепер чей не будемо гнївати ся. Мій Боже, оно може бути, що я єго нераз волїла як тебе. Алеж сам знаєш, що він молодший і....

Кароль перебив їй то оправдуванє.

— Алеж мамо, я не роблю вам нїяких докорів. Менї й на гадку не прийшло щось такого. Як же знаю, що я вам винен, що ви для мене зробили. Виж виховали мене на цїлком порядного чоловіка. Та й так не маю нїякої причини жалувати ся. Менї цїлком добре: маю хорошу, любу дитину і порядну жінку....

— Так, порядна жінка — перебила єму з щирим одушевленєм — перед твоєю Єленою.... чолом! Онаж здорова і малий Фриц, що? От бачиш. Зажди ще трохи, я принесу тобі чашку кави.

Але Кароль не хотїв. Він спішить ся і дякує. Єму лиш о те розходило ся, аби направити кривду заподіяну родичам і скинути з себе тягар, що пригнїтав єго цїлий день. Та й нехай не забуде сказати вітцеви, що він був у них. — Она провела єго аж до дверий. Коли він був вже на порозї, не могла здержати ся, аби єго ще раз не спитати, що єму бракує. Правда, она питала з тревожним вижиданєм, і аж лекше відітхнула, коли він відповів їй весело і усьміхаючись:

— Не робіть-но ви собі з того нїчо, мамо! Я вже десь роздобуду гроший на малий процент. В Берлинї чей досить гроший. Якось ми собі порадимо.

І з тими словами відійшов. Цїлі єго відвідини не тревали і пятьох минут.

Старий Кестер трохи заспав. Він спішно збирав ся до відходу. Нагле напав єго якийсь невитолкований страх. Єго торба! Звичайно брав він єї з собою до спальнї і вішав на ліжку. Де він єї нині лишив?

ставляли ся з причини неприсутности віцепрезидента Коритовского під проводом радника Двору п. Зубрицкого. П. Намістник висказав свій жаль з причини, що п. Коритовский якраз під сю пору був змушений виїхати і додав, що він цінить его знамениту здібність і зелїзну працьовитість.

Опісля представляли ся: сенат університету з проректором др. Комарницким; — російский консуль Пустошкін; рада санїтарна; сенат політехніки; президент ради міскої з обома віце-президентами; прокураторыя скарбу; дирекция почт і телеґрафів; директор зелїзниці; директор поліциї; краєва команда жандармериї; староство львівске; ректор академиї ветеринарийної і директори львівских шкіл середних і семінарий учительских. — Редактор Gaz. Lwowsk., радник Намістництва, п. А. Креховецкий, представив членів редакциї Gazety Lwowsk-oї і членів редакциї „Народ. Часописи“ — Дальше представляли ся: члени ц. к. Дирекциї домен і лїсів; палата адвокатска і нотарияльна та лїкарска; інспекторат промисловий; начальник уряду льотерийного і т. д. Нинї буде п. Намістник приймати Є. Ексц. Маршалка краєвого і Видїл краєвий а в недїлю повну раду міста Львова.

* * *

Є. Ексц. П. Намістник буде удїляти авдиенций, подібно як то було доси, в недїлї і середи, від год. 12 в полудне до 2 год. по полудни. Крім того Є. Ексц. буде приймати в пятницю урядників державних від год. 12 до год. 1. в полудне.

Вісти полїтичні.

Мінїстерство зелїзниць — як доносить Fremdenblatt — увзгляднюючи оправдані жалї, що в дуже многих случаях при будові зелїзниць заграничні робітники відбирають заробок краєвим, розпорядило, щоби при виготовлюваню оферт на будову зелїзниць державних ставлено предприемцям услівє, що они зобовязують ся уживати до робіт лиш домашних людий. Так само має бути і при будовах приватних зелїзниць.

З Вашінґтону доносять, що комісия для справ заграничних в сенатї, коли єї погляди ще не змінять ся, ухвалить таку резолюцию в своїм справозданю о посланию президента: Жителї Куби суть правно свобідними і мають ними повістати. Війна Іспанії на Кубі єсть для торговлї, майна і інтересів Сполучених Держав так шкідлива і так люта, що Іспанія повинна безпроволочно забрати своє войско з Куби. Правительство Сполучених Держав жадає того, а президента уповажняє ся ужити до того всїх сил Сполучених Держав, щоби ту ухвалу виконати. — Ґенеральний консуль Лї приїхав вже з Гаванни і стане нинї перед комісиєю для справ заграничних.

З Мадриду знов доносять, що рада мінїстрів ухвалила уложити престольну бесїду, в котрій має бути сказано, що засади верховного права іспаньского народу не дають ся погодити з тим, щоби якась друга держава мішала ся до внутрішних справ іспаньских. Крім тої торжественної заяви в престольній бесїдї не треба нїякої иншої заяви, тим менше, що анї ухвала американьского конґресу, анї ініциятива Мек Кінлїя не подають нїяких певних фактів. Правительство в сїй труднїй хвили задержить потрібний спокій і буде з цїлою силою боронити сьвятих інтересів Іспанії.

Новинки.

Львів дня 13-го цьвітня 1898.

— **Іменованя.** П. Мінїстер судівництва іменував нотарияльного кандидата Петра Буґеля в Золочеві нотарем в Краківци.

— **Авдиенциї.** Є. Е. п. Намістник буде удїляти авдиенций так само як доси в недїлї і середи від години 12-ої в полудне до 2-ої пополудни; крім того в пятницї для державних урядників від години 12-ої до 1-ої в полудне.

— **Страстні псальми.** Питомцї рускої духовної семинариї в Перемишли відспівають в страстну пятницю в катедральній церкві: 1) „Благообразний Йосиф“ A-moll і 2) „Живий в помощи Вишнягo“ F-moll Вортняньского: 3) Боже мой, но что мя еси оставил“ F-moll Гайдна; 4) „Вскую прискорбна еси“ D-moll і 5) „Возведох очи мої в гори“ A-moll Бортняньского: 6) „Біже час яко шестий“ C-dur Воробкевича. Початок о 6 годинї вечером.

— **Нові читальні „Просьвіти“.** В місяци мартї сего року внесено подания до Намістництва о заснованє нових читалень „Просьвіти“ з отсих 30 громад: В повітї Богородчани: Заріче коло Солотвини; пов. Броди: Білявцї; п. Бережани: Куряни; п. Бучачь: Сороки; п. Чортків: Шульганівка; п. Долина: Гошів; п. Гусятин: Раків-кут; п. Камінка: Добротвор; п. Коломия: Матїївцї; п. Надвірна: Перерісль; п. Підгайцї: Вишнївчик; п. Перемишляни: Куровичі; п. Рогатин: Липиця-долїшна, Герлутів; п. Рудки: Чуловичі; п. Скалат: Жеребки-королївскі, Жеребки-шляхотскі; п. Старе-місто: Старе-місто; п. Стрий: Гребенів; п. Тернопіль: Острів (коло Тернополя), Смиківцї; п. Товмач: Грушка, Товмач, Озеряни; п. Теребовля: Залавє; п. Залїщики: Дуплиска; п. Збараж: Залуже, Гнилицї-великі: п. Золочів: Озїрянка; п. Жидачів: Тейсарів. — Всїх читалень „Просьвіти“ (заложених і зголошених) з кінцем марта 1898 року єсть 600 (по конець року 1897 було 521). Найбільше читалень мають повіти: Перемишль 39, Рогатин 30, Стрий 28, Борщів 26, Бібрка 25. Найменше читалень єсть в повітах: Добромиль 4, Чесанів 4, Сянік 2, Лїсько 2, Снятин анї одної.

— **Церковний злодїй.** Вчера в полудне арештувала поліция на Краківскій площи у Львові Адама Топольницкого, специялїста від крадежий по церквах, в хвили коли Топольницкий хотів продати срібний лїхтар, украдений вчера в каплици при лат. катедрі. Крім того найдено у него ще инші срібні судини церковні украдені перед кількома днями в церкві сс. Бенедиктинок. З полїцийних актів показало ся, що Топольницкого арештовано вже перед кількома місяцями за крадїж дивану з церкви оо. Василїян.

— **Огнї.** Дня 7-го с. м. згоріло на передмістю „Заставє“ в Глинянах пять загород селяньских, при чім одна дівчина зі страху померла, а одна 45-лїтна господиня збожеволїла.

— **Безпроволочний суд.** В селї Оравчику, стрийского повіта, мешкав непоправний злодїй Онуфрий Багринець. Много крадежий доконав він у своїх сусїдів і був нераз судово караний. Селяни грозили єму кілька разів, але Багринець, незвичайний силач, не бояв ся грозьб. Перед кількома днями виправив ся знова на злодїйску добичу до сусїда, але селяни приловили его на горячім вчинку. Розпочала ся безпроволочна розправа. Збігли ся товпи народа і убито злодїя колами на місци. Арештовано 6 осіб, що брали участь в убийстві.

— **Материньска відвага.** На зелїзничій дорозї Загреб-Штайнбрік лучила ся потрясаюча пригода. В однім купе поїзду сидїла панї при отворенім вікнї з своєю 3-лїтною донечкою. Дитя, що стояло на колїнах матери, оперло ся о вікно; нагле стратило рівновагу і вилетїло через вікно. Без ваганя кинула ся мати до дверий і вискочила за дитиною. Подорожні, що бачили сю грозою не-

---

Ах, в кухни! При обідї завісив він єї на кріслї і ось она висить ще там. Як сьмішно! Єго руки спішно обсмотрили єї зверха. Всьо в порядку! Реміня обвязаний, гроші в серединї. Він чув виразно звитки гроший. Ну, слава Богу. Він спішив ся.

— Бувай здорова, мати! Що? Кароль був? Добрий хлопчище! Так, так...

Аж чорний на лици, з тремтячими колїнами стояв старий Кестер перед касиєром банку. На столї перед ним лежали два звитки гроший і дві пачки банкнотів: всього чотири тисячі марок. І хоч як він рахував і рахував, не було більше. І в кишени, куди его тремтяча рука заєдно сягала і на котру він все дивив ся, не було нї слїду гроший.

Вісім тисяч марок він побрав, а тут було їх лиш чотири! Де була решта?

Він притиснув руку до чола і пригадував собі. Чи то було лише чотири тисячі? Нї! Вісім тисяч було, то певно! Він добре памятав. А може він згубив половину по дорозї? Не може бути! Торба була цїла, ремінь добре завязаний. Деж могли подїти ся гроші? Чи може вступав де по дорозї? Нї! Того він нїколи не робив, тим більше як мав при собі такі суми, нїколи, нїколи того не було!

А може він лишив гроші дома? Він вправдї не пригадував собі, аби виймав там гроші. Але то було можливе. Єму аж в голові побаламутило ся від тої непевности і зворушеня і він не міг вже думати. І в его голові почало всьо мішати ся. А може він таки виймав дома гроші з торби і в поспіху сховав до неї лиш половину. І ще як раз нинї мусїв він так заспати ся!

Він взяв капелюх, пробурмотїв до касиєра, що здивований видивив ся на него — слово „забув“ і „лишив“ та пігнав як вітер до дому.

До хати прибіг без духу, розгорячений і змінений.

— Ти найшла? — крикнув до жінки, що перестрашена вибігла напротив него.

— Що, тату?

— Ну, гроші, чотири тисячі марок.

Она потрясла головою і не знала, що о нїм думати. Він вибіг попри неї до кухнї і перешукав кождий кутик. Але нїгде нїчого, нїчого! Відтак вбіг і глядав в спальни, потім в комнатї. Але й тут не було нїчого.

Цїлком прибитий упав на софу і вдивив ся перед себе. Знов силував ся майже судорожно пригадати собі кожду мінуту, від коли побрав гроші.

Нараз прийшла єму гадка і в миг ока був він на ногах і опинив ся коло жінки. Він вхопив єї за рамя і вдивив ся в неї прошиваючо, з тревожним дожиданем.

— А може ти взяла, мамо?

Минуло кілька хвилин, заки она прийшла до себе від страху.

— Я.... я мала би взяти чотири тисячі марок? Тату, що тобі стало ся? А що-ж би я робила з тількими грішми?

— Ну, може той золотий синок має знов довги і ти єму втикнула гроші в руку.

На лици старої женщини проявило ся обуренє.

— Встидай ся тату, — сварила она — як можеш лиш погадати о тім. Хоч він був трохи легкий, то все таки такий злий, такий злий твій син не є, аби робив матїр злодїйкою.

Она підняла запаску до очий. Але старий, що аж казив ся від неспокою і не знав, що з собою почати, крикнув на неї з гнївом:

— Не вий! Поможи менї радше глядати. Гроші-ж мусять тут бути, мусять!

На ново перевернули цїлу хату, аж панї Кестерова перервала нараз роботу з заміткою:

— А може ти лишив у котрого з управителів?

Старий Кестер ударив себе по чолї. Що він зараз о тім не погадав! Певне, мусїв лишити гроші у управителя.

Як дикий кинув ся з хати, не кивнувши жінцї навіть головою.

Управитель дуже розгнївав ся, коли старий Кестер явив ся у него з жаданем, аби віддати єму чотири тисячі марок, що він їх у него лишив. Чи старий може напив ся? Та-ж мусить тямити, що брав сам кождий звиток гроший в руки і голосно числячи клав до своєї торби. Чи забув о тім?

Справдї тепер і Кестер пригадав собі на то. Цїлком прибитий сидїв на кріслї, аж нараз схопив ся на гадку: що погадають собі в банку, що его так довго нема?! Чи не погадають, що він вже не прийде, що він утїк з грішми?

І він побіг назад у величезнім страху, немов в горячцї. Непевним кроком, блїдий, з розтріпаним волосєм війшов до канцелярії свого шефа.

— Пане раднику — промовив до банкира, заки ще той відозвав ся до него — я не взяв, я не винен, Бігми що нї!

Банкир усьміхнув ся і поклепав его рукою по плечи.

— Але-ж мій любий Кестер — відповів — хтож би міг о тім подумати? Ми-ж знаємо вас вже від двайцятьох лїт всї як ми тут є, знаємо який ви совістний чоловік, тепер нараз.... нї, нї, то неможливе! А впрочім оно не мало

реймаючу подію, дали сиґналовий знак на здержане поїзду. Поїзд здержано. Численні подорожні поспішили в сторону, куди вискочила мати за дитиною, щоби нести єї поміч. Коли приспіли на місце випадку, побачили урадовану матір з дитиною на руках. Обоє вертали до поїзду зовсім неушкоджені.

— **Украдене затьмінє сонця.** Королівске астрономічне товариство в Льондоні пало жертвою незвичайної крадіжи, бо якийсь цікавий „астроном“ украв єму послідне затьмінє сонця. Товариство оголосило в льондоньских часописях такий інсерат: „Пятьдесять фунтів штерлінґів нагороди дістане сей, хто вислідить і увязнить особу, що минулої середи на простороні поміж королівскими доками імени Альберта а египетскою ґалею в Льондоні украла кінематоґрафічну неґативну „знимку послідного затьміня сонця“. Знимка та була результатом дослідів ученого Беона, що висланий в січни с. р. до Буксари в Індиї, довершив численних і цікавих фотоґрамів незвичайного астрономічного з'явища. Крадіж та заболіла тим більше льондоньских учених, що заповіли вже публичний відчит про се затьмінє. Відчит, на котрім мали бути продуковані кінематоґрафічні знимки, мусів бути відкликаний.

— **Весілє султанової дочки.** В резиденциї султана Абдул-Гаміда, в Їльдіз-Кіоску відбуло ся велике торжество родинне. Дочка султана, княгиня Наімеґ, вийшла за-муж за сина героя з під Плевни, маршалка Османа-паши. Вже старший син Османа-паши: Нур-Еддін-паша є зятем султана, а тепер подружив ся молодший Меґмед-Кемаль-Еддін. Звязь супружа з дочками султана приносить велику почесть так Османови-паши, як і его синам, а все-таки має она рівночасно і де-що немилого для правовірного мусулманина, от хочби се, що звичайний з княгинею султаньскої крови, подовівши, другої жінки не може мати. Султанівна Наімеґ кажуть, дуже красна (так кажуть женщини турецкі, бо мужчини ще не бачили єї), до того дуже молода, ледви 15 літ, та й образована не тілько в письмі і мові турецкій, але також у французскім язиці і в музиці. В придане дістала султанівна красно уряджений копак (палату) і 10.000 фунтів турецких.

— **Померла** Мария з Цїсельских Крижановска, вдова по рускім пароху з Палагич, дня 7-го цьвітня с. р., в Коломиї, в 67-ім році житя.

Штука, наука і література.

— **„Учитель“ ч. 7.** з дня 5 цьвітня містить: Продовжене статї др. **Мих. Пачовского:** „**Замітки до науки рускої мови в середних школах**“; — продовжене розв.дки: „**Шкільництво народне в Галичині**“; — початок проби **викладу природничо-ґеоґрафічного: Долина ріки**“; — статю **из** дидактики, педаґоґії і т. ин.“ — Вісти з руского товариства педаґоґічного; — постанови властий шкільних, відозву і оголошеня.

— **Службові приписи для повитух (баб),** видані розпорядженем п. к. міністерства внутрішних справ з 10 вересня 1897 (В. з. д. ч. 216). Відень 1898. Тиском і накладом ц. к. надворної та державної печатнї. — Брошура в 60 сторін вісімки обнимає чотири части: І. Про личні обовязки повитухи (з 10 §-ами); II. Як заховувати ся повитусі в службі при вагітних і породженицях? (з 9 §-ами, від 10—19); III. Про плеканє дитини і поліжниці (з 7 §-ами від 20—26) і IV. Про обовязки повитухи в прилюднім зглядї (з 12 §-ами від 27—38). Також містить в собі та поука для повитух дотичні постанови карного закона з 27 мая 1852, В. з. д. ч. 117 і міністерских розпоряджень, а в прилозі: „дневник повитухи“ і „виказ родин“, котрі кожда з них обовязана після приписів удержувати. Переклад брошури виготовлений в редакциї „Вістника законів державних“. Додати слїдує, що після дотичного розпорядженя кожда повитуха, що набула здібність піднимати ся своїх обовязків в королївствах і краях, заступлених в радї державній, має придержувати ся приписів обнятих згаданою брошурою і мусить мати один примірник тих „приписів“ в своїм матернїм язици. Повитухи, дїйствуючі доси, мають до року познакомити ся з ними і набути сейчас сю нову поуку. Тимже кандидаткам, що доперва тепер набувати муть дипльоми, доручить один примірник тої брошури професор повитушого заводу наукового при передачі дипльому, а те, що повитуха дістала сї „приписи“, потвердить она власноручно на дипльомі.

бй пїякої рациї, бо ви преці маєте в моїм банку зложені гроші. Кілько їх там є?

— Ще три тисячі пятьсот марок, пане раднику.

— Крім того маєте тисячу марок кавциї.

— Так, пане раднику.

— Ну отже! Всього маєте у мене ще чотири тисячі пятьсот марок і я міг би покрити собі шкоду тими грішми. Нї, нїхто не думає навіть о тім, аби вас підозрівати. Що найбільше можна би вам закинути брак осторожности. Ви мусїли згубити гроші.

— Нї, пане раднику, то неможливо. Торба цїла, я ношу єї на шиї, она все лежить менї з переду на грудях. Ремені були завязані...

— То украли вам...

— І то не може бути, пане раднику.

— Алеж десь мусїли подїти ся гроші — перебив банкир трохи нетерпеливо. — Лиш собі пригадайте! Може ви де положили торбу, як ішли до дому?

— Нї, пане раднику. По дорозї нї, хиба дома.

— Отже у вас дома. Хтось прийшов і...

— Нї, пане раднику. В тім часї нїхто у нас не був.

— Нїхто?

Возьний подумав хвильку.

— Був, був, пане раднику. Жінка казала менї, що як я спав, був наш син Кароль.

— Отже бачите. Ваш син...

— Пане раднику — старий почервенїв як бурак, а его голос звучав остро, твердо, майже гнївно. — Пане раднику, я ручу за мого сина як за себе самого. Мій син Кароль був все взірцем опадности, порядку і честности.

— **Ви маєте ще другого сина?**

— Маю, есть референдарем. Але его в тім часї не було дома.

Банкир кивнув головою і сказав сам до себе:

— О тім не можна навіть погадати, аби молодий, образований чоловік, та ще й на такім становищи міг так забути ся. Але все таки хтось мусїв бути. Ну, лишім ту справу поліциї! Виж хочете віддати єї в руки властий?

— Очевидно, пане раднику. То винен я сам собі. Не спічну, доки не буде викритий виновник, аби на менї не лишило ся і тїни підозріня.

Шеф фірми Якобса і спілки притакнув головою і розмова скінчила ся. Ще того самого пополудня доніс о всім старий Кестер в імени банкира до поліциї. Коли вернув вечером до дому, застав вже там Оттона. В его очах було щось непевного, хитро вижидаючого, коли поглянув на входячого вітця.

— Найшли ся гроші, тату? — спитала панї Кестерова.

Старий лиш махнув рукою, і утомлений та прибитий, кинув ся на софу. Панї Кестерова сплеснула руками і сїла на крісло. Она знала, що чоловік не любив, аби его в таких хвилях розпитувати, тому сидїла тихонько і ждала, аж він сам не зачне говорити.

Отто, відвернений плечима до комнати, стояв при вікнї. Він дивив ся на улицю, лиш слабо освітлену ґазовою лїхтарнею. Нараз відвернув ся, поглянув на вітця і порушив устами, немов би хотів що промовити. Але відтак затиснув так само нагле зуби і мовчки обернув ся знов до вікна.

(Дальше буде).

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 13 цьвітня. Є. Вел. Цїсар вернув вчера по полудни в Будапешту.

Канеа 13 цьвітня. Австро-угорска залога відплила вчера по полудни з Крети на пароході „Аврора“ в супроводі двох кораблів воєнних. Пращанє залоги було дуже сердечне, офіцирів і войско обсипано цьвітами.

Цетинє 13 цьвітня. Цар дарував князеви чорногорскому 30.000 карабінів репетерових і 30 міліонів набоїв.

— **Звістна фірма пп. Михайла Спожарского і Сина** постарала ся о листовий папір з гарним портретом Тараса Шевченка (кліш зроблений за границею). Коробка того листового паперу враз з кувертами продає ся в склепі пп. Спожарских (в каменици „Просьвіти“) по цїнї від 40 кр. до 1 зр. 50 кр.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1897, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова [1])	—	—	—		9·20	—	—
Стрия, Сколього і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[6]	7·48[6]
Янова	—	—	—	—	1·04[6]	3·15[7]	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [6]) Від 15 червня до 31 серпня лише в неділї і сьвята. [7]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [8]) Від 1 мая до 30 вересня вкл. [9]) Від 1 жовтня до 30 цьвітня.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	—	8·45	9·10	6·55	9·30	—
Підволочиск	2·30	10·—	—	—	—	3·30	6·—
Підвол. з Підз.	2.15	9·43	—	—	—	3·04	5·35
Черновець	9·50	1·50	—	—	7·30	5·45	9·10
Тернополя	—	—	—	7·52	—	—	—
Белзця	—	—	—	8·25	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·35	—	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·05	1·51[2]	10·20
Брухович	—	—	—	—	—	8·15	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·49	—
Янова	—	—	—	7·50	1.15	—	—
Янова	—	—	—	8·—[3]	9·01[4]	—	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) Зі Сколього тілько від 1 мая до 30 вересня. [3]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [4]) Від 15 червнядо 31 серпня лише в неділї і сьвята.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. **рано.**

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від **львівского:** коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає **Адам Креховецкий**.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.